

MIDNATTSROPET

Maranata! - Du vår Herre kom!

**Den som tror och blir
döpt ska bli frälst ...**

Vad säger Bibeln om dopet?

Vuxendop, barndop eller troendedop?

Jesu befallning eller mänsklig tradition?

Vad är dopet?

av Paulus Eliasson, sid 2

Dopet - från ett förenande band till en tvistefråga

av Stig Andreasson, sid 5

Dopet - i Bibeln, historien och katolska kyrkans katekes

av David Smeds, sid 14

VAD ÄR DOPET?

Text: Paulus Eliasson

Dopet, till det yttre, är en handling där en person låter sig nedsänkas i vatten, och sedan kommer upp ur vattnet. Betydelsen av dopet är att det symboliserar att man ingår i ett förbund, en pakt, med Jesus från Nasaret, där man bekänner honom som Herre över sitt liv.

Idag är det i stort sett kristna församlingar och kyrkor som praktiserar dop – men på Jesu tid var olika sorters dop och reningsritualer ganska vanliga inom olika grupper, som till exempel fariséerna, esséerna – och Johannes Döparens efterföljare. Det kunde symbolisera att man tvättade sig från världens smuts, eller som en initieringsritual. Antagligen var de olika gruppernas dop inspirerade av de reningsritualer som man gjorde i templet i Jerusalem.

Inom den kristna tron har dopet en speciell betydelse. Aposteln Paulus säger så här:

Vi är begravda med honom genom dopet till döden för att leva det nya livet, liksom Kristus är uppväckt från de döda genom Faderns härlighet (Romarbrevet 6:4).

Så dopet handlar om att gå från död till liv, och att förenas med Jesus i hans liv. När man sänks ner i vattnet, så avlägger man sig sitt gamla liv – och när man lyfts upp igen, så uppstår man till ett nytt liv.

Är det något magiskt som sker i själva handlingen när man döps? Både ja och nej. Vattnet är vanligt vatten, och dopet är inget sakrament som det påstås i vissa kristna sammanhang. Det fungerar alltså inte oberoende av vad den som döps tror och menar.

Däremot så är dopet en naturlig konsekvens av omvändelsen – det är den första handlingen av lydnad, och det är sättet som vi säger till Gud och människor: "Jag är frälst!"

Därför blir också frågan om man kan döpa spädbarn automatiskt besvarad. Aposteln Petrus sa följande till en grupp människor som frågade honom: Vad ska vi göra?

"Omvänd er och låt er alla döpas i Jesu Kristi namn, så att era synder blir förlåtna. Då får ni den helige Ande som gåva" (Apostlagärningarna 2:38).

Enligt Petrus så är alltså ordningen att man först omvänder sig, och så låter man sig döpas. Det är medvetna handlingar som spädbarn inte kan göra.

Bibelns lärare uppmanar alla som vill följa Jesus att låta sig döpas. Om du vill bli döpt, så vill jag uppmuntra dig att söka dig till en lokal kristen församling, gärna nära där du bor – och fråga om möjligheten att bli döpt. Dopet innebär mer än att förenas med Jesus – det är också att förenas med resten av Jesusfamiljen. Man blir en del av den globala kristna församlingen som finns över hela jorden, men också av den lokala församlingen som fungerar och tjänar i sin närmiljö.

Dop är en glädjefest där vi välkomnar en ny medlem i familjen – och vi hoppas verkligen att du vill bli en del av dem som älskar Jesus och lever för honom i vår tid.

insändare

Det är ett trons lidande för mig att följa tvivlets och liberalismens utveckling inom pingströrelsen i Sverige, i fråga om dop och medlemskap.

När Filadelfia i Stockholm under 2023 beslutade att spädbarnsbegjutna (barndöpta) kan bli medlemmar, har man frångått den ursprungliga bibelsynen som en baptistisk pingstförsamling. Detta bibeltrons avsteg har tagits av flera församlingar tidigare inom pingströrelsen, men då nu den historiskt första och största församlingen inom Pingströrelsen sällar sig till den teologiska skymningen, går lidandet på högvarv.

Hur det starka och klara ljuset över Skriften rörande det bibliska dopet – räknat från Lewi Petrus tid i Filadelfia Stockholm, först 1910 som baptistpastor och sedan från 1913 som baptist- och pingstpastor – har kunnat släckas

ner så fort och så märkbart på en generation av 30 år, tyder på att en villfarelsens anda har påverkat pastorer och församlingsledningar. Naturligtvis har tillblivelsen av Pingst FFS (fria församlingar i samverkan) i början på 2000-talet bidragit, där utrymme ges åt sammanslagningar med dubbla dopuppfattningar.

Inför Jesu snara återkomst, är det dags att en inåtriktad väckelsetid börjar, som återger pingströrelsen dess fulla kraft och helgelse som Guds församling - efter Skriftens mönsterbild om dop.

Pingstpastor Sigvard Svärd, Borås

(I Midnattsropet nr 3 2022 finns en artikel av Sigvard Svärd om dopet: "Elementärt om dopet.")

ledare

Text: Berno Vidén

Dopet till Kristus – en demokratifråga?

Kampen för det bibliska dopet har under historiens gång varit avgörande för den fria församlingen. Det är uppfordrande att läsa väckelsehistoria och se med vilken övertygelse pionjärerna, många gånger under svår förföljelse, trotsat myndigheter och kyrka för rätten att låta döpa sig. Att samma rörelser i kyrkoekumeniskt köpsläende i demokratins namn överger denna dyrbara övertygelse är ett svek.

– Skriften allena! proklamerade **Martin Luther** under sin kamp att lyfta fram Bibeln som auktoritet. Motståndare var i stort hela den dåtida styrande eliten med påve, prästerskap och kyrkliga prelater å ena sidan, och kejsare, landsfurstar och inte så sällan, lössläppta, oregleriga

pöbelhopar å andra sidan. Straffen för att inte underkasta sig kyrkans rådande auktoritet var oerhört grymma; konfiskering av egendomar (anhöriga som inte aktivt angav sina familjer straffades med att fräntas arvsrätten och blev hemlösa), svår tortyr i kalla fängelsehålor, bålbränning, dränkning, landsförvisning etc.

Reformationen gick dock inte att hindra och en ny, mer bibeltrogen kyrka än den romerska katolska såg dagens ljus. Dock dröjde det inte länge förrän den tidigare förföljde Martin Luther intog påvekyrkans position att förfölja människor som på liknande sätt sökte sanningen i Guds Ord. En brännande fråga var då huruvida dopet skulle ske

efter egen tro och bekännelse eller inte.

Luther var inte den enda reformatorn under medeltiden. Andra dominerande namn som haft stor betydelse är **Ulrich Zwingli** (1484-1531) och **Johan Calvin** (1509-1564). Trots att de alla sökte sanningen i Guds Ord som en protest mot katolska kyrkans irrläror, och trots att de under en begränsad period av reformationen levde under hot om förföljelse då de förkunnade och läste ur Skriften, blev de genom sina positioner och kompromisser på liknande sätt redskap åt staten. Från att ha varit förföljda övertog de förföljarens roll på de mest grymma sätt.

forts ...

I boken *Den tredje reformationen* av **Karl Kilsmo** skildras hur den första fria kristna församlingen bildades i Zürich. Det var en liten grupp enkla människor som hade börjat samlas för att läsa Bibeln och kommit fram till att det var fel att döpa de små barnen i kyrkan. Zwingli, som efter bibelstudier tidigare hade uttalat sig fördelaktigt om vuxendopet, backade inför det han såg skulle leda till bildandet av en ny rörelse utan organisatorisk förbindelse med staten. Åtgärderna Zwingli vidtog för att hindra rörelsens framväxt var först att under hot om landsförvisning uppmana alla föräldrar med odöpta barn att inom åtta dagar låta döpa sina barn. De svarade sig villiga därtill, om någon med Skriftens ord kunde påvisa att barndopet var påbjudet. Då man inte nådde enighet i frågan överlämnades barndopets motståndare till samhället som lagbrytare, vilket var vad Zwingli önskat uppnå.

På kvällen den 21 januari 1525 samlades en grupp troende hemma hos **Felix Mantz**, den man som kort därefter skulle bli det första offret för den protestantiska kyrkans grymma förföljelse. (Mantz torterades svårt och dränktes i floden Limmat den 5 januari 1527.) Under samlingen döptes 15 personer med "det rätta kristna dopet" varefter man delade brödet och vinet till Herrens åminnelse. Samlingen var unik på flera sätt. En ny rörelse tog form som skulle komma att påverka många väckelserörelser genom tiderna. Dopet på egen bekännelse och tro var den mest centrala frågan vid bildandet. Kort tid därefter hade de flesta av de troende i den unga fria församlingen fångslats och torterats. De som inte

landsförvisades dömdes till döden, men rörelsen levde vidare.

Under 1700-talet började pietismen spridas i Sverige. I motsats till den lutherska kyrkan betonades ett allmänt prästadöme och individens omvändelse. Pietismen tog också avstånd från kyrkans vrånglära att den nya födelsen ägde rum vid dopet och inte vid omvändelsen. Då kyrkans makt och sakrament ifrågasattes svarade samhället med att förbjuda bönemöten i andra lokaler än i kyrkan genom införandet av konventikelplakatet. Förbudet varade i mer än 130 år.

Också Sverige drabbades av döparrörelsen. År 1834 kom den då unge sjömannen **F. O. Nilsson** till tro på Jesus och anslöt sig till metodisterna som bibelspridare. En del år senare, år 1847, blev han övertygad om nödvändigheten att låta döpa sig. I Sverige fanns då ingen döparförsamling så Nilsson reste till en baptistförsamling i Hamburg där han döptes. Efter hemkomsten bildades inom kort den första svenska baptistförsamlingen. Det ägde rum den 21 september 1848, samma dag som fem personer döptes i havet kring Vällersvik söder om Kungälv, det första kända troendedopet på svensk mark. Fortfarande rådde förbud mot dylika samlingar och framförallt mot att organisera en kristen församling utanför statskyrkan. Dock var dopfrågan så viktig att man trotsade förbudet. F.O. Nilsson och hans hustru landsförvisades som straff.

Pingstväckelsen i Sverige, sprungen ur döparrörelsen, har under hela sin historia

proklamerat dopet till Kristus som en medveten handling till följd av omvändelse och tro på Jesus. Skriftens auktoritet har varit avgörande, en övertygelse som flera pingstförsamlingar lämnat idag. Senast var det Filadelfiaförsamlingen på Rörstrandsgatan i Stockholm som övergav principen och avgjorde dopfrågan genom att hålla allmänt demokratiskt val bland sina medlemmar. Efter omröstning i två församlingmöten ändrade man stadgarna och öppnade för medlemskap – inte på Ordets grund, utan på ekumenisk grund: "Den som har en personlig tro på Jesus Kristus, som blivit upptagen som medlem i en kyrka i en annan tradition och där levt med en tydlig bekännelse av denna tro, samt vill ansluta sig till församlingens tillämpning av Bibeln, kan på ekumenisk grund upptas som medlem i församlingen." Att en pingstförsamling i kyrkoekumenisk anda och i demokratins namn så lätt överger denna dyrt köpta övertygelse är en grov avfallets markör.

Paulus skriver till församlingen i Kolosse att vi är begravda med Jesus i dopet, men också att vi genom Jesu uppståndelse blev uppväckta från döden. Vi har bokstavligen gått från död till liv, vilket manifesteras då vi låter oss döpas för att helt tillhöra Jesus. Vi var döda genom våra synder men han har förlåtit oss alla överträdelser och utplånat skuldebrevet som anklagade oss, genom att spika det fast på korset.

MIDNATTSROPET

ISSN 1653-5871

Tidningen ägs och ges ut av
Maranataförsamlingen
Ansvarig utgivare: Berno Vidén
info@midnattsropet.se
www.midnattsropet.se

© Midnattsropet
Kontakta tidningen för tillstånd att
använda material.

MARANATAFÖRSAMLINGEN

info@maranata.se
www.maranata.se

Postadress
Siriusvägen 4 A
175 65 Järfälla
Telefon: 070 201 60 20

Midnattsropet sprides fritt
Gåvor till Midnattsropet och
litteraturmissionen
Plusgiro: 44 10 05 - 6
Swish: 123 155 15 71

Meddelande om adressändring sker
skriftligt till tidningen.

Dopet

- från ett förenande band till en tvistefråga

Undervisning av Stig Andreasson (tidigare publicerad 2006)

I urkristen tid var dopet ett av de band som förenade de kristna till ett hjärta och en själ. Dopet markerade också en radikal gräns mellan kristna och icke kristna. Så var det då. Men hur är det idag? Numera är dopet en tvistefråga som klyver den bekännande kristenheten i två delar. Ja, vi måste kanske ta ännu fler fraktioner med i beräkningen. Dopläror är nämligen många. En sak är emellertid helt klar. Eftersom dopet inte längre är en enande faktor utan istället en orsak till splittring, så måste det vara fel någonstans.

Vad är orsaken till splittringen och förvirringen i dopfrågan? I den här artikelserien riktar vi sökarmot mot sakramentalismen. Vi har redan påvisat att denna företeelse har sina rötter i den religionsform som växte fram i den romerska statskyrkan på Konstantins tid. Då började gradvis ett avfall från urkristen tro. Detta skedde genom påverkan från utombibliska källor, främst från antikens mysteriereligioner. Både dop och nattvard blev därför så småningom betraktade som "sakrament"

(mysterier) med mer eller mindre magisk verkningskraft. Detta utvecklade sig sedan vidare i den katolska kyrkans sakramental religionsform. Reformatorerna bröt delvis med den katolska frälsningsmagin. Men både då det gäller synen på församlingen samt betydelsen av dop och nattvard har många protestantiska kyrkosamfund behållit åtskilligt av arvet från katolicismen. Olika väckelserörelser har under historiens gång fört många kristna tillbaka till Nya testamentets dopundervisning. Men någon enhet har vi inte kommit fram till ens bland bibeltroende kristna. Varför är då dopfrågan så svår att komma tillrätta med? En av orsakerna är utan tvekan att traditionerna sitter djupt hos många.

Den sakramentalistiska dopsynen förfäktas mest av de stora folkkyrkorna som har ett dominerande inflytande i många länder. Min övertygelse är att Nya testamentets doplära är mycket enkel och klar. Men det är mycket svårt för de flesta av oss att läsa Guds Ord utan förutfattade meningar. Vi läser in våra

fäderneärvda uppfattningar och invanda tolkningar i bibeltexter som egentligen säger något helt annat. Trots dessa svårigheter gör jag ett försök att jämföra den sakramentalistiska dopsynen med Nya testamentets enkla undervisning, så får läsaren själv avgöra vad som är trovärdigt. För att få en rätt insikt i alla kristna trosfrågor måste vi gå till källan. Och den har vi i vårt Nya testamente. Allt som inte klart och tydligt stämmer med Nya testamentets undervisning måste vi avfärda som spekulationer och människomeningar. Detta gäller också dopet.

Kyrkohistorien kan liknas vid en flod som tyvärr har förorenats av mycket och mycket under seklernas lopp. Men Gud vare tack att källan är ren och oförfalskad. Detta betyder att vi inte betraktar varken nutidens stora teologer eller frikyrkorörelsens giganter som absoluta auktoriteter. Vi lyssnar inte i första hand till reformatörerna eller kyrkofäderna för att få ljus och klarhet. Vi kan ha både respekt och beundran för många av dem, men för att få säker

kunskap går vi till källan i Guds eget Ord.

Hur praktiserades dopet i urkristen tid? Vid ingången till Nya testamentet möter vi den store vägröjaren Johannes Döparen. Hans uppgift var att bereda vägen för den Messias som snart skulle träda fram, Jesus Kristus själv. På vilket sätt utförde Johannes sin gärning? Jo, han predikade omvändelsens dop till syndernas förlåtelse (Mark 1:4). Själv sade han: "Jag döper er i vatten till omvändelse" (Matt 3:11). Skaror av människor gick ut för att höra Johannes förkunnelse. Den var radikal och handlade både om Guds dom över de obotfärdiga och om syndernas förlåtelse för dem som ville omvända sig.

Johannes ställde inte sig själv i centrum. Han sade till folket att det var på den som skulle komma efter honom, det är på Jesus, som de skulle tro. De som blev gripna av förkunnelsen lät döpa sig i Jordanfloden och bekände därvid sina synder (Matt 3:6). Vi kan säga att omvändelsen både var Johannesdopets villkor och resultat. En del fariséer och sadducéer kom också för att bli döpta. De var alltså inte motståndare till själva dopshandlingen, men de accepterade inte villkoret. De böjde sig inte för omvändelsekravet. De ville bli döpta för att genom den blotta dopshandlingen undkomma den kommande domen. Till dem sade Johannes: Huggormsyngel, vem har sagt att ni kan slippa undan den kommande vreden? Bär då sådan frukt som tillhör omvändelsen (Matt. 3:7-8). Sant skriver **Ivar Wennfors** att "dessa Johannes ord vid detta tillfälle innebär den kraftigast tänkbara gensaga mot en sakralt-magisk syn på dopet". Skiljer man dopet från omvändelsen förlorar det sin ursprungliga mening.

Johannes dop hörde förberedelsens tid till. Sedan Jesu frälsargärning blivit fullbordad ersattes det av dopet till Kristus i den treenige Gudens namn, enligt Jesu egna ord:

Mig är given all makt i himmelen och på jorden. Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar; döpa dem i Faderns och Sonens

och den helige Andes namn och lär dem att hålla allt vad jag har befallt er. Och se, jag är med er alla dagar intill tidens slut (Matt. 28:18-20).

Den underbara bok som heter Apostlagärningarna vittnar om hur apostlarna praktiserade denna Jesu befallning. De gick ut och förkunnade evangelium för människorna. Det betyder att de förkunnade frälsningens väg genom omvändelse och tro. Sakramentalismens förkämpar har ibland tolkat Jesu missionsbefallning på sitt eget vis. De säger att döpanDET kommer före lärandet i denna Jesu befallning. Dopet skulle därmed kunna gå före Ordet och vara det grundläggande för lärjungaskapet. Men denna tolkning bortser totalt från det faktum att Jesu order börjar med uppmaningen att göra folk till lärjungar, alltså att vinna själar för Kristus. Detta sker genom förkunnelsen av evangelium. Lärandet, som följer på döpanDET, avser uttryckligen dem som genom Ordets förkunnelse och dopet blivit lärjungar. Det är ju precis så det hela tiden går till i apostlarnas verksamhet.

Efter Petrus mäktiga och andefyllda predikan på pingstdagen blev många väckta över sin andliga ställning och deras brännande fråga var som ett enda stort nödrop: "Bröder, vad skall vi göra?" Svaret var klart och tydligt: "Omvänd er och lät er alla döpas, så ni får förlåtelse för era synder. Då får ni den helige Ande som gåva" (Apg. 2:37-38). Petrus vädjade också till dem med många andra ord. Bland annat sade han: "Låt frälsa er från detta vrånga släkte." Lukas sammanfattar pingstdagens väckelse och dess följder med orden: "Herren ökade församlingen dag efter dag med dem som lät sig frälsas" (Apg.2:47).

Lägg märke till dessa bibliska uppmaningar: "Låt frälsa er! Låt döpa er!" På andra ställen i Nya testamentet har vi liknande uttryck: "Låt försona er med Gud! Låt er uppfyllas av Ande!" Det svenska ordet "låta" betyder "att medgiva, tillåta, acceptera att något sker, men också att föranleda, ombesörja anbefalla att det skall ske". Att låta sig

frälsas och att låta sig döpas är alltså ett personligt bejakande till någonting. Man tar emot sanningens budskap och böjer sig för det i lydnad. Tro och omvändelse föregår dopet. Det finns inga undantag för den regeln.

De första kristna i Samaria kom till tro genom Filippus verksamhet. Apostlagärningarna 8:12 säger: "När de hade börjat tro på Filippus och hans budskap om Guds rike och Jesu Kristi namn, lät de döpa sig, både män och kvinnor." Filippus fick också vinna den etiopiske hovmannen för Kristus:

De färdades ett stycke tillsammans i en vagn. När de kom till ett vatten frågade hovmannen: "Se, här finnes vatten. Vad hindrar att jag döpes?" Filippus sade till honom: "Om du tror av hela ditt hjärta, så kan det ske." Han svarade och sade: "Jag tror att Jesus Kristus är Guds son." Och han lät vagnen stanna, och de steg båda ned i vattnet, Filippus och hovmannen och han döpte honom (Apg 8:36-38).

Dopet skedde så gott som alltid i mycket nära anknytning till omvändelsen. Både purpurkrämerskan Lydia och fångvaktaren i Filippi döptes omedelbart efter att de hade kommit till tro. Vi påstår inte att det inte förekom mer gradvisa och mindre plötsliga omvändelser också på apostlarnas tid. Så verkade det ha varit i Antiokia i Pisidien där Paulus höll en mäktig och upplysande predikan i judarnas synagoga. Efteråt bad folket apostlarna att de nästa sabbat skulle tala till dem om samma sak (Apg 13:42). De ville alltså veta mer. Följden blev att ganska många judar och skaror av hedningar kom till tro efter nästa sabbatsmöte. Men antingen omvändelsen inträffade plötsligt eller mognade fram gradvis åtföljdes den utan dröjsmål av dopet i vatten.

Varför övergav man apostlarnas ursprungliga doppraxis? Så gott som alla vederhäftiga teologer i vår tid medger att det apostoliska dopet var ett dop av

troende och nyomvända, alltså nyblivna kristna. Likaså att dopet i urkristen tid skedde genom full nedsänkning i vatten. Till och med **Crampons** katolska bibel på franska har en fin kommentar, som jag ofta har citerat vid dopmöten i Frankrike. Den lyder i huvudsak så här: "Dopet utfördes ursprungligen genom nedsänkning, som symboliserade begravning och därmed död. Men den döpte sänktes ned i vattnet för att omedelbart stå upp igen och detta påminde då om en uppståndelse. Denna den döptes död från synden och uppståndelse till ett nytt liv skapade ett starkt solidaritetsband mellan den troende och hans Herre, ett band som nästan kan betraktas som organiskt och som kan jämföras med vad som sker då en kvist ympas in på en trädstam."

Jag fylls av både begeistring och vemod då jag läser dessa ord. Abotten Crampons undervisning skulle utan tvivel skapa hänförelse i vilken döparförsamling som helst idag. Men i den kyrka han själv tillhörde finns det inte ett spår av denna fina undervisning – varken i teori eller praktik. Varför övergav man då den urkristna dopmodellen? En nutida lutheran ger en närmast komisk förklaring: "Att man slutade med nedsänkning i vatten berodde på det kyliga klimatet och risken för allvarliga förkylningar." De flesta menar dock att övergivandet av den urkristna linjen hade helt andra orsaker.

I mina unga år hörde jag den lärde missionsteologen **Bengt Sundkler** tala i några möten. Han var specialist på afrikansk missions- och kyrkohistoria. Vad dopet beträffar hade han emellertid åsikter som undergräver den urkristna tron. Så här skriver han om de första kristna som en minoritet i hednisk miljö: "Runt omkring den lilla församlingen härskade hedendomens mörker. Alla hedendomens andemakter hade blivit fientligt stämda gentemot barnen och traktade efter deras liv. Barnen behövde frälsas ur demonernas våld. Denna situation måste leda till barndopets införande. Dopet av helt små barn har först utövats som nöddop. Var ett barn

dödssjukt, sköt föräldrarna alla betänkligheter mot barndop åt sidan och behärskades av förhoppningen att dopet i kraft av sin gudomliga instiftelse och inneboende magiska kraft skulle ge barnet en plats i de saligas paradis. Också denna situation måste leda till barndopets införande." (något förkortat citat)

Vi bryr oss inte om att diskutera huruvida Sundklers historieskrivning stämmer med verkligheten eller inte. Men om den stämmer är det anmärkningsvärt att Sundkler kan betrakta den som fullt naturlig och acceptabel, ja nästan oundviklig. **Hjalmar Holmquist** ger i sin kyrkohistoria en annan tolkning av denna avvikelse från urkristet mönster. Han säger att den berodde på "en missuppfattning av Jesu evangelium och ett undanträngande av det personliga i gudsdyrkan för ett kultiskt mysterieväsen". Avvikelsen berodde med andra ord på ett andligt avfall. Enligt Sundkler var det skräck och rädsla för hedendomens andemakter som gjorde att de kristna började praktisera spädbarnsdop. Det är i och för sig ett märkligt erkännande från en representant för barndopet. Det var med andra ord bristande tro på Guds bevarande makt som orsakade barndopets införande.

Om det så kallade "nöddopet" måste vi säga några ord. I den Augsburgska bekännelsen fördömer lutheranerna "vederdöparna" för att de trodde att spädbarn kunde uppnå saligheten utan dop. I modern tid har man ofta sagt att Gud inte har bundit sig till dopet, även om vi är nödsakade att praktisera det. Ett litet barn som dör kan alltså bli frälst utan dop. Dock förrättas nöddop också i vår tid. En norsk sjukhuspräst berättar att han ofta blev ombedd att förrätta nöddop om ett nyfött barn inte var vid god hälsa. En äldre präst såg honom ofta springa i sjukhuskorridoren med ett handfat fullt med vatten. Han var då på väg till ett "nöddop". Efteråt frågade den gamle prästen sin yngre kollega om han nådde fram i tid. Svaret var jakande och det såg även ut som om barnet skulle

överleva. Den gamle prästen gjorde då följande kommentar: "Vi har verkligen en underlig teologi om vi menar att ett nyfött barns eviga öde avgörs av hur fort du kan springa genom korridoren med ett vattenfat."

Vår säkra tillflykt – dopet eller Jesu kors? Lutherska teologer säger ofta att vi som inte tror på spädbarnsdopets nödvändighet har en ytlig uppfattning av människans syndafördärv. Vi minimiserar arvsynden och människans absoluta behov av frälsning. Detta är en mycket förhastad slutsats. Man kan tro på Bibelns lära om människans syndafördärv utan att tro på barndopet. Det är sant för oss alla vad psalmisten säger om sig själv: "I synd är jag född." Men läser vi kapitel 5 i Romarbrevet så ser vi att Kristi försoning är den fullkomliga lösningen på syndafördärvets problem. Det kan sammanfattas i sångversen: "Allt vad vi i fallet miste, vi i Kristus fått igen."

David Hedegård översatte 2 Korintierbrevet 5:19 i följande ordalag: "Gud var i Kristus och försonade världen med sig själv." Från Guds sida är alltså försoningen ett fullbordat faktum. Därav följer att varje barn föds in i en försonad värld och har lika mycket del i försoningen som det har del i syndafördärvet – tills det personligt kan motta eller förkasta frälsningen. Då blir uppmaningen i samma kapitel aktuell: "Låt försona er med Gud!" Innan den upplevelsen kan bli aktuell behövs ingen speciell ceremoni för att frälsa de nyfödda barnen.

När man förde små barn till Jesus sade han att Guds rike var deras tillhörighet, trots att de inte var döpta och trots att varken Jesus eller hans lärjungar döpte dem. Men vår Frälsare tog emot de små och välsignade dem. Jag frågar: Vem har den mest ytliga synen på syndaproblemet – de som tror att några droppar vatten på barnets huvud löser det hela eller de som betraktar Jesu försoningsverk som den enda och fullkomliga lösningen? Under alla förhållanden måste det vara säkrare att ta sin tillflykt till Försonarens kors än att sätta sitt hopp till magiska krafter i religiösa ceremonier.

VARFÖR BEHÖVDE FLODEN KOMMA?

Predikan av Arne Imsen (1975)

Varför kunde inte Gud hålla ordning på sin skapelse? En allsmäktig Gud – kunde inte han hålla ordning på sin skapelse? Varför kom floden? Gud utplånade allt levande och det fanns ingen möjlighet till räddning. Guds vrede mot det orena och synden tar sig sådana demonstrativa och dramatiska uttryck, att han utplånar människorna från jorden. Men det innebar inte att de upphörde att existera.

Vi ska gå till första Mosebok och där läsa den första missionsbefallningen. I den har missionsbefallningen Jesus gav, sin upprinnelse.

Gud sade: "Låt oss göra människor till vår avbild, till att vara lika oss. De skall råda över fiskarna i havet och över fåglarna under himlen, över boskapsdjuren och över hela jorden och över alla kräldjur som rör sig på jorden." Och Gud skapade människan till sin avbild, till Guds avbild skapade han henne, till man och kvinna skapade han dem. Gud välsignade dem och sade till dem: "Var fruktsamma och föröka er och uppfyll jorden! Lägga den under er och råd över fiskarna i havet, över fåglarna

under himlen och över alla djur som rör sig på jorden!" Och Gud sade: "Se, jag ger er alla fröbärande örter på hela jorden och alla träd med frukt som har frö. Detta skall ni ha till föda. Men åt alla djur på jorden, åt alla fåglar under himlen och åt allt som krälar på jorden, åt allt som har liv ger jag alla gröna örter till föda." Och det skedde så. Gud såg på allt som han hade gjort, och se, det var mycket gott. Och det blev afton och det blev morgon. Det var den sjätte dagen (1 Mos 1:26-31).

Av texten framgår klart att Gud gjorde sig beroende av människan, att det var ett ömsesidigt förhållande och inte bara att människan var beroende av Gud. Guds avbild finns mångfaldigad i människan och han gör henne till sin avbild med speciella avsikter. Det är genom människan han fortplantar sig, utvecklar och utvidgar. Men det är inte bara Gud som är beroende av människan, utan också Guds fiende är beroende av detta redskap. Därför måste han till varje pris söka att få över människan på sin sida. Satan kan

inte skapa en ny människa – det har han inte kraft till. Däremot kan han förstöra det Gud har skapat och förvandla gudsbilden till satanslikhet. Dock är det vissa ting som han aldrig kan utplåna hos människan. Han kan beröva henne vissa egenskaper, det vill säga överföra dem i sin tjänst. Men det finns vissa ting som han inte kan ta ifrån henne. Det är också detta som gör henne så otroligt effektiv också i motståndarens tjänst. Vad är det han inte kan utplåna? Om vi ska uttala oss om människan; vad är det för speciellt identitetsmärke som vi har att hålla oss till? Rent anatomiskt är vi ganska lika svinen och har ungefär samma konsistens på köttet. Så vad skalet beträffar, är det inte värst mycket att tala om. Men också svinen är en del av Guds skapelse.

Kan man med hundra procentig säkerhet säga att de varelser jag ser är människor? Är olikheten först och främst manifesterad i det yttre? Nej, den finns i själen, eller som skriften säger, i blodet. Vi konstaterar att det finns något som inte kan utraderas eller utplånas hos människan. Vi läser i Predikaren att Gud har lagt ner evigheten i människans hjärta. Människan kan skilja sig från sitt

ursprung, men aldrig upphöra att existera. Hon kan gå bort ifrån Gud, det har hon makt till, men hon kan aldrig upphöra att existera. Hon kommer att existera på det plan som hon skapades. Vad är det då för skillnad på den skapelse som träder fram i Första Mosebok och den nya skapelsen vi möter med Jesus som stamfader och upphovsman?

Vi måste göra klart för oss en sak, och det är att Gud hela tiden verkar genom skapade varelser som är utrustade med egenskaper som känns igen och kan härledas till Skaparen. Det står att människan är Guds avbild. I vilka avseenden kan man tala om avbild? Kroppsligt? Zoologiskt? Anatomiskt? Biologiskt? Är det vad det handlar om? Det är likhet i vissa bestämda avseenden. Man kan säga intellektuellt, i kunskap. Moraliskt; människan är utrustad med ett sedligt ansvar och det manifesterar sig också i att hon i sitt eget väsen bär en domstol. Där skiljer hon sig från den övriga skapelsen. Hon har ett sedligt ansvar för sina handlingar, det vill säga, hon är personligt ansvarig för sitt eget liv och sina gärningar och utrustad med förmåga att förvalta, förmedla och fortplanta. Men till dessa två avseenden måste läggas ytterligare ett. Förutom intellektuellt och moraliskt finns en tredje i likhet med Gud. Det är andligen. Människan är skapad och utrustad för att tillbedja. Allt detta är det oerhört viktigt att vi poängterar. Gud gav människan en uppgift. Vi läste i 1 Moseboken 1:28 att Gud skapade människan till sin avbild; till man och kvinna skapade han dem och han välsignade dem och sa:

- Var fruktsamma och föröka er och uppfyll jorden! Lägga den under er och råd över fiskarna i havet, över fåglarna under himlen och över alla djur som rör sig på jorden!

Hur skulle det gå till för människorna att underlägga sig jorden? Vi ser här människans makt, inplacerad i sitt naturliga sammanhang. Hur gick det med missionsverksamheten? Hade de stor framgång i sitt missionsarbete? Eller

stannade de i sitt Eden? Nej, inte ens där fick de stanna. De drevs ut ur Eden, men hur gick det med missionsverksamheten? Jo, de kom i händerna på Guds fiende, och vad hände då? Jo, han gjorde precis rakt emot vad Gud hade sagt. Han började förverkliga motsatta principer med samma redskap. Han förvrängde uppdraget. Och så förvrängde han människan. Visst får hon makt – men till vad? Får hon makt till gudsförverkligande? Nej, hon får makt – till självförverkligande. Detta är det kusliga.

Det är den utvecklingen som kommer att leda fram till övermänniskan. Människan blir mer och mer maktmedveten och myndig, mer och mer intellektualiserad, kunskapsrik och demonisk. Allt det hon utrustar sig med genom att erövra nya områden sätter hon in i ett enda syfte, nämligen att förverkliga sig själv. Självförverkligandet leder alltid fram till sista slutet; total demonisering. Precis rakt motsatt princip mot gudsförverkligande.

Nu sa Gud: Föröka er! Uppfyll jorden! Det vill säga, den atmosfär som fanns i Eden skulle genom dem fortplantas. De skulle skapa sådana miljöer att Eden hela tiden kunde kännas igen över hela skapelsen. Genom den synliga skapelsen skulle man känna igen Gud, Skaparen. Men istället för att uppfylla jorden med Guds härlighet, och fortplanta sig, inta jorden och låta varje område bli en plattform för ett mänskligt regentskap, så uppfyller hon visserligen jorden, men på sitt sätt – med demoner. Vet du vem som öppnar dörrarna in på jorden för demonerna? Det är människan. Det var människan som öppnade för Guds härlighet. Det är människan som öppnar och fortplantar. Men det är också människan som öppnar för demonerna och avgrunden.

Hela vägen ser vi hur de motsatta principerna slår igenom, allt eftersom människan utvecklar sig. Inte minst numerärt, för här betyder statistiken enormt mycket. Så kommer de politiska aktiviteterna på olika områden, och vi ska se hur politiska aktiviteter tar sig uttryck i ett tidigt skede. Så småningom

fylls institutionerna av traditioner och maktresurser som hela tiden leder fram till mänsklighetens demonisering. Därför kom floden.

Varför behövde floden komma? Varför kunde inte Gud hålla ordning på sin skapelse? En allsmäktig Gud – kunde inte han hålla ordning på sin skapelse? Gud utplånade allt levande och det fanns ingen möjlighet till räddning. Guds vrede mot synden och det orena tar sig sådana demonstrativa och dramatiska uttryck att han utplånar människorna från jorden. Men det innebar inte att de upphörde att existera. Gud arresterade hela mänskligheten. Satte den i förvaringsarrest. Han fångade in hela mänskligheten i häkte. För att fånga in hela mänskligheten kom vattnet. Vi kallar det för död, men vad Gud gjorde, var att han häktade hela mänskligheten därför att den gjort sig skyldig till sådana kvalificerade, brottsliga gärningar så det fanns ingen räddning.

Istället för att låta utvecklingen fortsätta med sammanblandningen Guds söner och människornas döttrar i denna ohyggliga förening av satanism, så häktar Gud hela mänskligheten. I det här läget kunde Gud inte döma mänskligheten – den var under syndens dom – men hela mänskligheten tas i häkte. Så när floden kommer är det Guds polisiära, verkställande myndighet som griper in, för att häkta en mänsklighet som har kvalificerat sig för ett sådant straff att det handlar om ett evigt mörker. Men då häktar han dem. Hur länge då?

Gud tar hela mänskligheten i häkte och har den i förvaring. Det står i Petri brev att Jesus predikade för de andar som hölls i fångelse, i Guds kronohäkte:

I Anden gick han bort och utropade ett budskap för andarna i fångelse, för dem som den gången var olydiga när Gud tåligt väntade under Noas dagar, medan arken byggdes. I den blev några få, åtta personer, frälsta genom vatten. Efter denna förebild frälser dopet nu också er. Det innebär inte att kroppen renas från smuts utan är ett rent

samvetes bekännelse till Gud genom Jesu Kristi uppståndelse, han som har stigit upp till himlen och sitter på Guds högra sida, sedan änglar, furstar och makter har blivit lagda under honom (1 Petr 3:19-22).

Där kommer också dopet in i bilden. Därför är jag så förtvivlad över ytligheten vi märker i samband med dopet. Dopet är ju en oerhörd proklamation. Det innebär en förklaring att jag går under, och världen går under. Men också att jag står upp liksom Kristus har stått upp. Jesus gick under, men han stod upp igen. Det var en oerhörd rättegång då Jesus i anden blev förklarad rättfärdig. Han hade på jorden förklarats skyldig till allt det onda som kan belastas en människa. Han dog, men i anden blev han förklarad rättfärdig. Det måste ske genom en domstol. Både åklagare och domare måste vara närvarande, men också personundersökaren, som är den helige Ande. Åklagaren är Satan.

Den helige Ande har säkert reda på hur det är med klienten. Klienten är människan, men Jesus dör, och det blir klargjort i himlen. Änglarna och furstarna sänker sina huvuden i vemod. Tänk att Sonen dör på ett kors och kastas ner i dödsriket. Då äger rättegången rum i höjden. Där är domaren – Fadern, åklagaren – Satan och alla hans bisittare som nästan pratar i mun på varandra för att antasta Gud och försöka få Sonen fälld. Där är personundersökaren, den helige Ande. Nu skulle man gå igenom hela Jesu liv på jorden. Allt granskas i höjden men man hittar ingenting som kan läggas honom till last.

Alla falska vittnen i både den synliga och den osynliga andevärlden åberopas i himlen för att ge kraft och effekt till att få honom fälld. I höjden granskas hans liv och hansandel, och åklagarens alla attacker tillbakavisas som lögn och falskhet. Han plockar fram det ena bibelstället efter det andra, och säger: Han har kränkt dig, Gud Fader! Och låtsas som om han står på rättens sida.

Han läser Bibeln. Talar om i höjden vad Skriften säger. Men där svarar man med nya Guds ord, och så är duellen i full gång. När allting är färdiggranskat blir Jesus förklarad rättfärdig.

Furstarna och väldigheterna i höjden och i dödsriket undrar vad det ska bli av detta. Är han rättfärdig, då har han lidit oskyldig. Och är han rättfärdig, då måste hans död, om rättvisa ska skipas, tillskrivas någon annan som är skyldig. Annars skulle det bli snett i rättsskipningen. Döden är ju redan ett faktum. Personundersökaren, den helige Ande, lägger fram hela akten om mänskligheten. Ända från Adam och hela vägen ner. Alla dessa som före världens grundval lades, var utvalda i Kristus Jesus. Han lägger fram, och så mäter man i höjden om Jesu insats och rättfärdighet räcker till för att frälsa denna mänsklighet som är så kränkt. Så blir det kungjort. Jo, halleluja! Den som tror på Jesus Kristus blir rättfärdiggjord. Det räcker till för hela mänsklighetens frälsning, och den som åkallar hans namn blir frälst!

Då börjar det rassla i dödsriket, och dödsriket förvandlas till ett moderssköte dit andarna har kommit; både rättfärdiga och orättfärdiga och där de har väntat. Åh, vad Abraham fröjdar sig! Han hör plötsligt Jesus proklamera sin seger, och att den segern har tillerkänts evig härlighet i höjden. De reser sig upp, och gör sig färdiga för evakuering. De ska ut ur dödsriket. Hela den troende skaran ska ut! Så går han till Satan och säger: Du djävul! Ge mig nyckeln till ditt palats! Det är en kuslig situation när man förlorar nyckeln till sitt eget hus åt sin fiende. Då kan han gå in när som helst och göra vad som helst. Satan har förlorat nyckeln till sitt eget palats, sin egen fängelsehåla. Och Jesus säger: Abraham, kom! Isak, Jakob, kom! Nu går vi! Ära vare Gud och Lammet! Det heter om honom: Han tog fångar. Han gav gåvor. Så går han ut ur fångelset, från dödsriket till Paradiset.

Det är slut på häktningstiden; förbidan och väntan. Domen kommer: Frikänd i kraft av Lammet! Och så går de ut, de har fått frihetsbrevet!

I höjden höll andarna total tystnad. De hade sänkt sina huvuden i djupaste förtvivlan och vemod. Änglarna förstår inte vad som äger rum på jorden. Gudasonen, himmelens härlighet och skönhet, den mest älskade av dem alla. Vilken förödmjukelse, det var gudasonen som led på korset. O vad hela himmelen sörjde! När rättegången avslutats i höjden, och Sonen blivit rättfärdigförklarad, ropade man ut genom rymderna: "Höjen, I portar, edra huvuden, höjen eder, I eviga dörrar, för att ärans konung må draga därin."

Då lyfter de frimodigt sina huvuden, och vad får de se? Jo, ett triumftåg komma farande. Jesus följd av rövaren på korset. Där kommer han, ärans Konung. Det är inga vanliga portar, det är rådslag. Dödsrikets portar, himmelens portar och Sodoms portar. Där satt furstarna och väldigheterna. De hade rådslag på högsta nivå. Först behandlade de Jesus och så behandlade de mänskligheten. Då var frågan: räckte Jesu rättfärdighet till för mänsklighetens frälsning? Man hade granskat hans liv och inte hittat någonting. Om han dog, måste hans död tillräknas dem som tror på honom, dem som han är stamfader till, liksom synden tillräknas alla som tillhör Adams fallna barn. Så förklaras det i himlen.

Det måste kunna bevisas att vi på rättfärdighetens grund kan få hem rövaren. Vad är det som sker? Det ropas ut i rymden: Höjen I portar edra huvuden! Och i ett ögonblick är skaran där! Jesus med rövaren hemma hos Gud! Då har han forcerat alla spärrarna i höjden; gått igenom rymderna, fram till nådens tron i härligheten, och av Gud Fadern själv förklarats vara rättfärdig. Vilket fruktansvärt nederlag för Satan, när han ser att rövaren, hans redskap, plötsligt står på himmelskt territorium! Och själv är han på väg att bli utkastad.

Vilken frälsning! Det var inget provisorium som Gud lappade ihop i panik då han såg hur satan ställt till elände för honom på jorden. Ingalunda. Det är frälsning som håller! I himlen finns olika klasser, olika nivåer, olika härligheter. Tronhimlen, där Gud

tronar. Och så paradiset, där de rättfärdiga väntar på oss. Hur ser det ut i paradiset? Ska vi hitta någon motsvarighet, så är det Eden. Gud har överfört dem dit, och där väntar de. Njuter av frukterna. De är frigjorda, rättfärdigade i anden, men de väntar på kroppens uppståndelse; härlighetskroppen. Där ligger den principiella skillnaden mellan den rättfärdige och den orättfärdige.

Alla ska möta Gud, men den ofrälsta människan ska möta honom utan kropp, hon ska möta honom utan att ha någonstans att gömma synden. För det är i kroppen här de gömmer synden, eländet. De måste nu träffa honom naken. Men vi ska inte möta Gud nakna. Vi ska möta honom iklädda härlighetskroppen. Vad är det för kropp? Det är ljuskroppen. Det är inte ylle eller fikonlöv. Vi ska möta honom i

ljusdräkten. Det står i Bibeln att många boningar finns i Faderns hus. Det är inte rum vi ska bo i, utan kroppar som är gjorda av honom. Vi ska lämna våra jordiska kroppar; överklädas eller iklädas – få den kropp som passar i den nya världen. Och i den nya kroppen ska vi på ett fullödigt sätt lova Herren Jesus Kristus.

**Åt mig har getts all makt i himlen och på jorden.
Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar!
Döp dem i Faderns och Sonens och den helige Andes
namn och lär dem att hålla allt som jag befallt er.
Och se, jag är med er alla dagar till tidens slut
(Jesu missionsbefallning i Matteusevangeliet 28:18-20).**

Varje lördag sedan en tid tillbaka har en grupp från Maranataförsamlingen trotsat snö och kyla och begett sig till torget i Vällingby Centrum för att dela ut Biblar på skilda språk, frälsningsvägledande traktater och tidningen Midnattsropet. Många är de som har stannat upp och med både nyfikenhet och tacksamhet närmat sig litteraturen och försett sig med en bibel på sitt eget modersmål. Alla åldrar är representerade, från barn i skolåldern till grånade åldringar. Speciellt glädjande är då unga kommer fram och berättar att de sett mor- eller farföräldrar ha en bibel hemma, och hur de nu med glädje väljer ut en egen att ta med sig hem. Vi ser fartfyllda tonåringar stanna upp och med förundran säga: Får jag ta en bibel?!

Ja, i mötet med människor där på torget får vi ta del av vittnesbörd av olika slag, till exempel om hur en älskad bibel försvunnit under livets gång, och hur nu en ny väljs ut med omsorg och gripenhet. Guds Ord återvänder aldrig fåfängt!

Har du Biblar eller bibeldelar på svenska eller andra språk, som kan komma andra till del, tar vi tacksamt emot. Kontakta oss via e-post: info@maranata.se – tel: 070 - 201 6020, eller kom till torget i Vällingby någon lördag kl. 14.00.

Nåd till ett högt pris

Text: Berno Vidén

Vi är frälsta av nåd men till ett oerhört högt pris. Att vara förlåten och befriad från ett dåligt samvete som gnager likt en tung börda, att få känna att man har fått göra upp med svåra belastningar över begångna oförrätter, att göra upp och gå till botten och reda ut; vetskapen över att ha försonats – är befriande. Det kan vara människor emellan eller handla om olika sammanhang. Ett stort, tungt ok lyfts av dina axlar och du känner dig fri. Det här kan vi uppleva lite till vardags var och en inom olika områden.

Det finns något som är så mycket större. Vi sjunger i en sång: "Då förlät du mig min synds missgärning." Här nämns något som inte rör våra dagliga gärningar eller relationer utan det talas om vad som bor i varje människa, ett tillstånd som gör att vi är skilda från Gud genom våra synder och överträdelser. Det spelar ingen roll hur godhjärtad eller snäll du är, om du hjälper till att ge mat till världens lidande och svältande, om du delar ut det du har – människans kardinalproblem ligger på ett helt annat plan.

Bibeln säger i Romarbrevet att alla människor på den här jorden har syndat och är skilda från gemenskapen med Gud (Rom 3:23).

I skapelseberättelsen läser vi om hur Gud lade ner en stor omsorg i sin skapelse. Det står att "Gud såg att det var gott". Som kronan på verket skapade Gud människan, och här står det att han gjorde henne till sin avbild. Vi är skapade för att vara lika Gud. Vi har fått inom oss samma eviga väsen. Här möter vi en oerhörd kärleksförklaring, ty Gud vill att alla människor ska leva i denna obrutna gemenskap med honom.

Syndafallet (1 Mos 3) ledde till att människan inte längre kunde umgås med Gud. Hon skildes från honom och gömde sig, något hon inte hade gjort tidigare:

Vid kvällsbrisen hörde de
HERREN Gud vandra i
lustgården. Och mannen och
hans hustru gömde sig för
HERREN Guds ansikte bland
lustgårdens träd (1 Mos 3:8).

Tidigare hade man sett fram emot den här stunden, när dagen började svalkas och Herren kom för att vara tillsammans med dem, samtala och umgås. Nu hade ett syndagift trängt in i människan, fått dominansen och smutsat ner det tidigare så rena, oskuldsfulla samvetet. Synden var ett faktum och inför Guds närvaro gömde sig människan.

Sedan följer en konfrontation med Gud och man ser hur han redan där och då bereder människan en utväg ur denna tragiska situation, ur detta fall som hon befann sig i. Man hade varit olydig mot Gud och man visste så väl att det vi gör nu är mot Guds vilja. Syndens begär hade slagit rot i människan. Gud driver dem ut ur lustgården, för att de inte i detta syndiga tillstånd också ska äta av Livets träd och så leva för alltid (1 Mos 3:22).

Döden har gjort sitt inträde och människan har fått möta syndens konsekvenser. Men Gud gjorde något mer. Han beredde redan där och då en utväg för människan. Det står att han gav människan kläder av skinn. Blod utgöts och ett offer gavs, som en väg för människan att försonas med Gud. Genom offret som ges visas på en väg varigenom människans synd kan

överskylas. Tanken utvecklas och förbereds under hela Gamla testamentets tid, och allt pekar fram mot den tidpunkt då Gud sänder sin egen Son Jesus för att frälsa världen. Johannes skriver så här:

Så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son, för att var och en som tror på honom inte ska gå förlorad utan ha evigt liv (Joh 3:16).

Vi läser här hur Gud, trots syndafallet och all rebelliskhet, trots all orättfärdighet och ondska som råder, i en enormt stor och utgivande kärlek, söker människan. Det finns en himmelsk ton från en kallande Gud som säger: Kom till mig. Låt er försonas med Gud.

Paulus skriver i Efesierbrevet 2:

Också er har Gud gjort levande, ni som var döda genom era överträdelser och synder. Tidigare levde ni i dem på den här världens sätt och följde härskaren över luftens välde, den ande som nu är verksam i olydnadens barn. Bland dem var vi alla en gång, när vi följde våra köttsliga begär och gjorde vad köttet och tankarna ville. Av naturen var vi vredens barn, precis som de andra. Men Gud som är rik på barmhärtighet har älskat oss med så stor kärlek, även när vi ännu var döda genom våra överträdelser, att han har gjort oss levande med Kristus. Av nåd är ni frälsta! Han har uppväckt oss med honom och satt oss med honom i den himmelska världen, i Kristus Jesus, för att i kommande tider visa sin

överväldigande rika nåd genom
godhet mot oss i Kristus Jesus.
Av nåden är ni frälsta genom
tron, inte av er själva. Guds gåva
är det, inte på grund av
gärningar för att ingen ska
berömma sig. Hans verk är vi,
skapade i Kristus Jesus till goda
gärningar som Gud har
förberett för att vi ska vandra i
dem (Ef 2:1-10).

I texten återkommer uttrycket *av nåd är ni frälsta*. Människor kan då säga att det inte spelar någon roll hur vi lever våra liv, eller vad vi gör då vi ändå kommer att bli frälsta av nåd. Men faktum är att frälsningen inte ligger på ett så billigt plan, utan när vi talar om Guds nåd är det något som har kostat himmelen ett oerhört högt pris. När du blir medveten om vad detta pris innebär och vad det har för betydelse för dig, din framtid och din evighet, ja också för ditt liv här i tiden, kommer du i förkrosselse att smälta ner inför vad denna nåd betyder.

Jesus hade inte behövt komma hit till jorden, men det står att Gud sände sin Son Jesus av kärlek till människan, för att han vill frälsa det som har gått förlorat genom synden. Det som har blivit fel, och fått som konsekvens allt det onda vi ser råda i tiden. På vilket sätt går Gud till väga? Han kommer inte som en stor militär Herre för att röja upp och skaffa bort allt elände. Nej, han kommer som den mest ringa och enkla människan och böjer sig ner under sin egen skapelse. Han låter sin Son Jesus gå hela vägen och dö på ett kors. Se vad Paulus skriver till filipperna: "Han var till i Guds gestalt." Jesus fanns i härligheten, i den eviga världen. Sedan står det: "Han räknade inte jämlikheten med Gud som segerbyte, utan utgav sig själv och tog en tjänares gestalt och blev människan lik." Gud blev människa. Varför? "När han till det yttre hade blivit som en människa, ödmjukade han sig och blev lydig ända till döden, döden på korset." Jesus gick hela vägen. Han lät sig föras bort till Golgata – huvudskalleplatsen.

Redan före skapelsen, innan världens grund var lagd, kan vi läsa i Bibeln om hur Lammet blev slaktat. Lammet är en

förebild på Jesus som blev förd till Golgata. Vi ska läsa ännu en text som visar att det här inte är något nyckfullt som råkade hända, eller som Jesus drabbades av när han levde som människa, utan det är en del av Guds eviga plan.

Jesaja, en profet i Gamla testamentet, skrev om Jesus mer än sjuhundra år innan han föddes. Vi läser ur kapitel 53 en profetia om den lidande Messias, den Frälsare som Israel väntade på men som också blev en välsignelse för alla folk på vår jord:

Han var föraktad och övergiven
av människor, en smärtornas
man och förtrogen med lidande.
Han var som en som man skyler
ansiktet för, så föraktad att vi
inte respekterade honom.
Men det var våra sjukdomar han
bar, våra smärtor tog han på sig,
medan vi såg honom som
hemsökt, slagen av Gud och
pinad.
Han blev genomborrad för våra
brott, slagen för våra synder.
Straffet blev lagt på honom för
att vi skulle få frid, och genom
hans sår är vi helade (Jes 53:3-5).

Bibeln presenterar Jesus som den som försonar människan med Gud, genom att ge sig själv som ett offer. I Petrus brev står det att han bar våra synder i sin kropp upp på korsets trä. Vi möter detta budskap om försoningen gång på gång. Gud har i Kristus betalat ett högt pris för att vi ska bli frälsta. Det är grunden till denna nåd som vi kan vittna och tala om att vi har fått uppleva i våra liv; grunden till att vi kan säga att vi är frälsta av nåd. Himlen ger det absolut bästa den har för att frälsa oss.

Vi återvänder till Filipperbrevet 2. Vi har läst om hur Jesus blev lydig ända till döden. I vers nio står det:

Därför har Gud också upphöjt
honom över allting och gett
honom namnet över alla namn
för att i Jesu namn alla knän ska
böjas, i himlen och på jorden
och under jorden, och alla
tungor bekänna att Jesus Kristus

är Herren, Gud Fadern till ära.

Döden kunde inte behålla Jesus utan han uppstod från de döda. Han tog också nycklarna – makten – från döden och förde fångar ut ur dödsriket. Det är ett oerhört budskap som sträcker sig utöver vad människan förmår att omfatta. Tänk att Jesus har gjort detta för oss.

Sedan fortsätter Paulus att påminna om hur viktigt det är att arbeta med fruktan och bavan på sin frälsning, och säger därefter i vers 13:

... det är Gud som verkar i er,
både vilja och gärning, för att
hans goda vilja ska ske.

Gud vill att alla människor ska komma till kunskap om sanningen och bli frälsta. Gud älskar varje människa så gränslöst mycket att han sände sin Son som led döden, uppstod från de döda och som därigenom har gett oss ett nytt liv i honom. Så min vädjan till dig är: Låt försona dig med Gud! Låt Jesus få bli din Herre! Öppna ditt hjärta för honom och ta emot detta nådeserbjudande.

Paulus skriver i Romarbrevet 10:13:

Var och en som åkallar Herrens
namn ska vara frälst.

En åkallan, ett rop från hjärtat. Det står ingenting om vilka ord vi ska använda, om det ska vara speciellt utformade böner. Nej, Gud hör hjärtats rop. Ditt rop som kanske utformas i smärta, då du kanske inte ens vet vem du ska bedja till, men kom ihåg att när du ropar så finns det en Gud i himmelen som hör dig. Han är dig närmre än du tror och han är där för att han vill ha gemenskap med dig. Det är nåd utöver nåd att vi är frälsta, ty Jesus har betalat ett ofattbart högt pris för vår frälsning. Ta emot Jesus i ditt liv. Det är en dyrköpt gåva. Du får frid med Gud och du får en ny kärlek till dina medmänniskor. Här har vi kärnan i evangelium. Gud vill försona människan med sig, och han gör det genom Jesus.

DOPET

– I BIBELN, HISTORIEN OCH KATOLSKA KYRKANS KATEKES

Undervisning av David Smeds (2014)

Låt oss först läsa i Markus 16:

Och han sade till dem: "Gå ut i hela världen och predika evangelium för hela skapelsen. Den som tror och blir döpt skall bli frälst, men den som inte tror skall bli fördömd" (Mark 16:15-16).

Detta är en nyckelvers för de katolska, och även reformerta och lutherska kyrkorna. Den som tror och blir döpt ska vara frälst. Då är frågan: Är dopet frälsande? Jag tycker att redan här finns en nyckel. Den som inte tror, ska bli fördömd. Det är alltså tron som står i särställning och tron är frälsande. Men en fullvärdig tro har också dopet som konsekvens. Om du säger att du tror på Jesus, men inte vill döpa dig – då tror du inte på evangeliet. Du tror inte på kallelsen. Jag brukar likna dopet vid en vigselring. En förbundsakt. Jag behöver inte ha någon ring, men jag vill visa att jag är gift. Jag har ett dokument hemma som säger att jag och min fru är sammanvigda och har blivit ett genom ett förbund. Äktenskapsbeviset är inte äktenskapet i sig, utan det dagliga livet tillsammans är äktenskapet.

När Petrus i Apostlagärningarna talade på pingstdagen frågade de som lyssnade: Vad ska vi göra? Då sa Petrus: Tro, och låt döpa er. Tro och dop hör samman. Då är frågan, hur mycket ska vi räkna in i dopet? Hur kraftfullt är dopet? Det vill jag mejsla fram lite här. Om vi går till kyrkohistorien så blev det ganska tidigt redan i den första församlingen något skevt, redan före trehundralet innan vi fick statskyrkosystemet. År 313 utfärdade Konstantin ett religionsfrihetsedikt i Milano vilket gav de kristna en favoriserad ställning i Romarriket. Den kristna församlingen var illa sedd och förföljd under de första århundradena. Man diskriminerade de kristna, och det fanns ingen religiös frihet.

Men så kom en kejsare som insåg att det inte gick att stoppa de kristna. Så många hantverkare och betydelsefulla medborgare hade blivit kristna, och samhället blev kristet underifrån trots att församlingarna var motarbetade. Då bytte kejsaren Konstantin häst – eller, egentligen bytte han inte häst, han fortsatte vara överstepräst för soldyrkarna, vilken han var hela livet. Han lät inte döpa sig förrän på dödsbädden. Han sammankallade olika

koncilier och kyrkomöten, och manade biskoparna, församlingsföreståndarna att prata ihop sig. Fastän Konstantin var soldyrkare, ville han se till att kyrkan fungerade politiskt. Det var han som bestämde. Han kallade ihop kyrkorna till koncilier, betalade för biskoparnas resor och ordnade fint uppehälle för dem på olika ställen. De blev välkomna att bo i hans palats under dessa koncilier. Dessa koncilier var alltså från början beställningsverk från kejsarmakten – för att få ihop läran! Var då kejsaren så angelägen om rätt lära? Nej då, men det skulle vara samma lära. Bara de här prelaterna bestämde sig för vad de tyckte. Är Jesus Guds son? Är Jesus Gud? Det spelade ingen roll för Konstantin, bara de inte hade olika läror, för då skulle kyrkan falla sönder.

Hur blev det då med dopet? Efter ett tag började man uppfatta dopet i sig som frälsande. I Markus 16 står att den som tror och blir döpt ska bli frälst. Men så hittade man andra ställen. Exempelvis Titus 3:5:

... då frälste han oss, icke på grund av rättfärdighetsgärningar som vi hade gjort, utan efter sin barmhärtighet, genom ett bad

till ny födelse och förnyelse i helig ande.

Det finns olika sätt att se på dessa frågor. När man läser så att man uppfattar att dopet är frälsande, då är det fel. Men det är bra om vi undersöker hur det kommer sig att kyrkorna och kyrkosystemen i under århundraden har läst in dessa ting i Markus 16; att tro och sedan dopet ensamt blev frälsande. Det här kom att få effekter i kyrkohistorien; just detta att man börjar lära att det är dopet som frälsar. Som evangeliskt kristna tror vi inte detta. Vi tror på förbundsop som en lydnadsakt, som ett förbundstecken, helt enkelt. Vi ser välsignelse i dopet och även i nattvarden. Inte som något hokus pokus, utan för att Jesus har sagt att där två eller tre är församlade i mitt namn, där är jag mitt ibland er.

Jag har läst på Newmaninstitutet, jesuiternas högskola i Uppsala under några år. Där lade jag fram ett litet examensarbete: "Varför uppsköt dopet i den tidiga kyrkan?" Det visade sig då att den här läran kom in mer och mer. Tertullianus hade delar av läran att det är dopet som frälsar, trots att han är vår lille favorit. Han hade väldig insikt i mycket, men när det gällde dopet hade han inte så lära. När man nu lade frälsande betydelse i dopet, så hände det att man uppsköt dopet.

Ibland var det församlingen som gjorde det. Från början var det så att man döpte direkt när människan kom till tro. Men sedan, under förföljelsetider, var man inte så villig att ta in folk i församlingen. Det blev så att man lät människor vara katekumener; dopkandidater, under två – tre år för att de skulle gå igenom dopundervisning. Och hade de gjort någon allvarlig försyndelse – till exempel om de hade förrätt en broder i förföljelsetider, då kunde de få fem års väntetid. Man sköt på dopet, och sa: Du förrådade någon inför den världsliga myndigheten. Du får inte bli döpt och komma med i församlingen. Dopet var ju alltid förenat med församlingsgemenskap.

Sedan var det en del smartingar som

uppsköt dopet på eget initiativ. Om man tror att dopet pånyttföder och tror att dopvattnet, som man kan läsa i katolska katekesen, renar från alla synder, så kan man ju utnyttja det. Det fanns en del som tänkte: Ja men, då kan vi leva lite syndaliv först något år, innan man tvättar bort synden! Förresten, man kan ju leva syndaliv tills man närmar sig dödsbädden! Det vore väl smart? Ja, så gjorde en del. Inte så att de skröt över att de tänkte så, men man kan konstatera att mängder av människor – i synnerhet män – uppsköt dopet för att låta döpa sig på dödsbädden. Kejsar Konstantin gjorde så. Han uppsköt dopet till bara några dagar innan han dog. Egentligen ville han döpas i Jordan, men då han blev dödssjuk kunde han inte det, men lät döpa sig i alla fall. Vi ser att ett missbruk växer fram för att man tror att det är dopvattnet som renar från synden.

Är det dopvattnet som renar från synden? Låt oss läsa Efesierbrevet 5:26:

"... till att helga henne, genom att rena henne medelst vattnets bad, i kraft av ordet."

Många bibelöversättningar säger "i kraft av ordet". Vilka har gjort dessa översättningar? Det är främst reformerta och lutheraner. De har ju teologiska skolor och när de översätter kan man tänka sig att vattenbadet är dopet. Men i grekiska grundtexten står det *to loutro to hydatos en remate*. Och en *remate* betyder i ord - plural. Det är alltså inte fråga om att rena henne i kraft av ordet, utan att rena henne i ord. I svenskan kan ord vara ental och flertal. Men i grundtexten är böjningsformen "rena henne i ord". Det är alltså Guds Ord som renar. Inte något vattenbad vi döper i. Och med den nyckeln kan vi återvända till Titus 3:5: ... genom ett bad till ny födelse och förnyelse i helig ande.

Det är inte vattendopet. Det är Ordets vattenbad. Det finns vattendop och det finns vattenbad i Ordet. Vi kan också gå till 1 Johannes brev 5:6-8:

Han är den som kom genom vatten och blod, Jesus Kristus, icke med vattnet allenast, utan med vattnet och blodet. Och Anden är den som vittnar, eftersom Anden är sanningen.

Ty tre äro de som vittna: Anden, vattnet och blodet; och de tre vittna ett och detsamma.

Enligt de traditionella kyrkornas tolkning är det anden, dopet och blodet, de tre som vittnar. Men jag menar att anden och ordet och dopet vittnar. I Karl XII:s bibel, som vilar på textus receptus, alltså den ortodoxa östkyrkans gamla skrifttradition, så kan vi läsa den sjunde versen som är bortklippt i 1917 års översättning:

Ty tre äro de som vittna i himmelen, Fadern, Ordet och den Helige Ande, och de tre äro ett. Och tre äro de som vittna på jorden, Anden, Vattnet och Blodet; och de tre äro till ett.

Det stärker uppfattningen att vattnet här symboliserar ordet.

Det finns alltså tre vittnen; anden, vattnet och blodet. Vi vet att Anden är Guds helige ande. Den ande som talade då duvan sänkte sig ned över Jesus. "Denne är min älskade son", sa den Helige Ande då. Blodet vet vi är det som Jesus utgjuter på korset. Utan att blod utgjøtes ges ingen försoning. Vi vet att blodet är nödvändigt inför Gud. Vi människor är syndare och syndar. Enda sättet för oss att få rening inför Gud är att det finns ett blod som talar inför Gud och täcker och betalar för oss. Blodet som fanns i gamla förbundet kan vi läsa om i Gamla testamentets offertjänst. Det är ett blod som överskyler. Varje år har man försoningsdagen. Man offrar blod, och kan uppnå ett överskylande av synden; ett år i taget. Men i Hebréerbrevet talas om att med ett enda offer går Jesus in i det allra heligaste, med sitt eget förbundsblod och bestänker det allra heligaste. Det är detta blod vi bekänner. Det är detta vittnesbörd – blodet som talar inför Gud och som gör att när vi återoppar det blodet är vi försonade med Gud. Det blodet är tecknet. När Gud ser blodet i det allra heligaste, då är jag ren och förlåten och syndfri.

Så var det vattnet. Jag tror att vattnet syftar på ordets vatten, enligt vad vi tidigare läste i Efesierbrevet 5:26. Varför

skrev då Johannes inte att tre är de som vittna: Anden, ordet och blodet? Ja, i prologen till sitt evangelium skrev han att ordet blev kött. Johannes skriver på grekiska – hela Nya testamentet är nedtecknat på grekiska, och i sitt evangelium väljer han ordet logos. Men ganska snart kommer olika gnostiska villoläraror som tar fasta på logos-ordet. De knyter ihop det med ett ord logos, som har gått ut ifrån gud – den kosmiske, gnostiske guden. Lärorna handlade om att man hade ett annat logos. Man syftade inte på Jesus, utan man syftade på en helt annan verklighet; en kosmisk visdom från en annan kosmisk, gnostisk, pleroma talar man om.

Om vi säger att vi tror på logos, på ordet, så tror vi ju i kristen mening att det är Jesus, Guds ord, logos. Men jag tror att den Helige Ande ledde på det sättet att vattnet syftar på ordet. Hade Johannes valt att skriva anden, ordet och blodet, då hade han gett argument åt de senare, gnostiska villolärarna. Ibland är Nya testamentet svårt att förstå för dem som inte vill förstå. För dem som vill förstå och älskar Jesus är det lätt att förstå. I Anden läser vi och förstår. Det är ingen av oss här som tror att vattnet renar och föder på nytt. Men vi måste erkänna att det finns tolkningsproblem. Vissa ställen pekar mot att dopet har någonting med frälsningen att göra. Och så finns ställen som pekar på reningsbad. Jag menar att reningsbadet är i ord. Orden, plural. Guds Ord.

Vi går till 2 Korintierbrevet 10:3-6:

Ty även om vi lever här i världen, strider vi inte på världens sätt. De vapen vi strider med är inte svaga utan har makt inför Gud att bryta ner fästen. Ja, vi bryter ner tankebyggnader och allt högt som reser sig upp mot kunskapen om Gud. Och vi gör varje tanke till en lydig fånge hos Kristus och är beredda att straffa all olydnad.

Nya testamentet talar mycket om det som rör sig i vårt sinne. En del människor tror att man löser allt genom

att tala i tungor och ta in något i anden – ungefär som om man skulle ha en radioapparat och ta in en frekvens. Men Nya testamentet lär oss att vi ska använda sinnet, och vi ska bryta ner tankefunder och idéer som reser sig upp mot sanningen. Vi måste kämpa tankemässigt också, och inte bara svälja alla dumheter som uttalas.

Nu har jag berättat om det uppskjutna dopet. Man lägger en magisk kraft i vattendopet. Man säger att det är dopet som renar, att det är dopet som föder på nytt. Då får vi de här avarterna i kyrkan. Nu satte man stopp för det här genom att man införde barndopet. Hur kunde man införa barndopet? Jo, Augustinus födde tanken på arvssynd. Arvssyndsläran är väldigt märklig. Jag växte upp i ett pingstkapell utanför Eskilstuna. Vi hade inga sakrament. Vi firade nattvard och hade dop, men jag visste ingenting om sakrament. Det var aldrig någon som talade om nådamedel och sakrament. När jag började läsa teologi, var jag tvungen att läsa in vad arvssynd var för något. I lutherska, reformerta och katolska kyrkan menar man att bara du är född som människa så har du fått ärva en personlig synd i Adams och Evas uppror. Redan som spädbarn är du fylld av djävulen och har personlig skuld. Men hur kan en baby ha personlig skuld? Jo, vi föll redan när Adam och Eva föll.

Jag håller med om att det var den största tragedin i historien när Adam och Eva gjorde uppror. Jag tror att Gud satte in dessa träd i lustgården för att de första människorna skulle bevisa att de ville lyda. Det var meningen att de varje dag skulle ha härlig gemenskap med Gud Fader och lyda. Tänk när ett barn växer upp, det är underbart när det väljer att lyda. Vissa dagar lyder de, men ibland väljer de att vara olydiga. Vi försöker välja att lyda Guds Ord. Jag tror på varje ord Gud sagt och vill lyda. Jag är svag, men jag vill lyda. Trädet stod i lustgården för att de första människorna inte skulle ta av det. Men då lyssnade de till en som sa: Ja men, Gud vill inte att ni ska få reda på att det finns både gott och ont. Är det bra att veta om att det finns ont? Är det inte bättre att bara veta av

det som är gott? Men de första människorna lyssnade till ormen, och gjorde uppror. Jag är inte skyldig till den synden, men den fick som konsekvens att människorna föds med en nedbruten karaktär.

Det fanns ett skydd för de första människorna. Så länge de inte gjorde uppror mot Gud, så levde de i en oskuldskraft tillvaro. De kunde inte synda, det fanns inte synd, för upproret måste komma först, och sedan kom synden in. Det innebär att du och jag är födda med den naturen. Hur lång tid tog det för mig att bli en kvalificerad syndare? Kanske jag stal något hemma som sjuåring, kanske jag ljög som femåring. Som elva-tolvåring kanske jag var en kvalificerad syndare. Men man kan inte säga att en treåring är en förhärdad syndare. En treåring gör en massa ovanliga grejer – ibland rent roliga. Men vi har alla en natur som är egocentrerad och som gör att vi utvecklar synd och blir kvalificerade syndare.

I första Johannes brevs första kapitel står det att om någon syndar, så har han en förespråkare inför Fadern. Om vi bekänner våra synder, så är han trofast och rättfärdig och renar oss från all orättfärdighet. Därför bekänner vi. Om jag gör en människa illa, så bekänner jag inför Gud och förhoppningsvis får jag tag i människan jag gjort illa och kan be om förlåtelse. Vi bekänner och gör upp. Och då får vi rening, i och med att vi bekänner.

Dopet renar inte från synd. Det är Jesu blod som renar. Hur kommer jag i kontakt med Jesu blod? Jo, jag bekänner enligt Romarbrevet 10:10: Om du därför med din mun bekänner att Jesus är Herren och i ditt hjärta tror att Gud har uppväckt honom från de döda, skall du bli frälst. Ty med hjärtat tror man och blir rättfärdig, med munnen bekänner man och blir frälst.

Det verk som Jesus gjorde för oss på korset när han gav sig själv och när han sedan blev upptagen till himmelen och gick in i det allra heligaste – kanske någon inte vet vad det avser? Mose fick

order att bygga ett tabernakel i öknen, och där fanns tre avdelningar. I den innersta stod förbundsarken, och det var dit man gick in en gång per år och bestämde förbundsarken med blod. Det var Gamla testamentets offertjänst. Nya testamentets offertjänst är bara ett enda offer, en enda gång. En Jesus som dör för oss på korset, som uppstår och återvänder till Fadern och går in i det himmelska tabernaklet med sitt eget blod och bestämmer det. Men hur kommer då du och jag i förbindelse med det fullbordade blodsoffret och den tjänsten? Jo, enligt Romarbrevet är det så att med hjärtat tror jag och blir rättfärdig, och med munnen bekänner jag och blir frälst. Jag blir räddad när jag med hjärtat tror på Jesus och hans fullbordade verk. Jag blir räddad när jag talar ut. Något dramatiskt händer när jag talar!

Jag går till Romersk-katolska katekesen. Jag är ganska behörig att undervisa från katekesen, jag har tenderat hos jesuiterna på deras högskola, 7,5 högskolepoäng i katolska kyrkans troslära. Jag kan inte så väldigt mycket, men har i alla fall försökt sätta mig in i litet i hur de lär. Men vi som hört sanningen, är preparerade genom att vi hört sanningen. När du hör sanningen, är den som en teflonbehandling. Man kan hålla all möjlig smörja över dig, men om du hört och fått in sanningen, då håller de och håller, och det bara rinner av. Det gäller att inte hålla fast vid sina egna rättfärdighetsgärningar, men att hålla fast vid att Jesus gick in med ett enda offer; han har gått inför Fadern med ett enda blod, med sitt offer har han fullbordat allt. Och det är detta som grundar vår frälsning. Bara det. Vi tål att läsa katolska katekesen, därför att vi har den himmelska teflonbehandlingen. Vi tar tankebyggnader som reser sig upp emot sanningen, ja vi tar dem till fånga och gör dem till lydiga tjänare under Jesus Kristus.

Romersk-katolska katekesen, 1265: Dopet renar inte bara från alla synder. Det gör också den nydöpta människan till en ny skapelse, upptar henne till Guds son eller dotter som blivit delaktig av gudomlig natur.

"Dopet renar inte bara från alla synder." Då ser du här att i katolskt tänkande är det så att dopet renar. Det är därför vi hittar de här fenomenen av uppskjutet dop. Då är det väldigt smart att döpa sig veckan innan man dör, för då blir man av med all smuts, och om du ligger dödssjuk, så orkar du inte synda så mycket. Du kanske tänker litet fel, men det finns alltid någon präst du kan bikta dig för och prästen kan avlösa dig. Förstår du vilken galenskap? Och det här söker sig frikyrkliga människor till. De tycker att det är jättebra!

Romersk-katolska katekesen, 1263: Genom dopet blir alla synder förlåtna. Både arvssynden och alla personliga synder, liksom alla syndastraff. Ja, i dem som har blivit pånyttfödda finns det ingenting som skulle kunna hindra dem att gå in i Guds Rike. Vare sig Adams synd, den personliga synden eller syndens följder, av vilka den allvarligaste är skilsmässan ifrån Gud. Alla synder förlåtna. Arvssynden, som vi då inte vet vad det är, annat än brott i karaktären. Jag föds med en bruten karaktär, som gör att jag kan vara en ganska kvalificerad syndare som tio – trettonåring. Det stämmer också med judarnas sätt att se när man blir en medveten syndare.

Romersk-katolska katekesen, 1257: Dopet är nödvändigt för frälsning för dem evangeliet har förkunnats för, och som har möjlighet att be om detta sakrament. Kyrkan känner inte till något annat medel än dopet att säkerställa inträdet i den eviga saligheten. Det är vatten som ger biljett till himlen. Det är inträdet du är garanterad om du tar emot katolska kyrkans dop.

Det står lite mera intressant om dop och tro i 1253: Dopet är trons sakrament. Men tron behöver de troendes gemenskap. Det är bara i kyrkans tro som var och en kan tro.

Alltså, man tror in i kyrkans tro. Det är alltså bara i kyrkans tro som var och en av oss kan tro. Man säger så här: En katekumen eller hans fadder. Är det ett spädbarn så kan ju spädbarnet inte tala vid dopakten. Men då är det en fadder som talar istället

för spädbarnet. Då får katekumenen eller hans fadder frågan: Vad begär du av Guds kyrka? Och katekumenen svarar: tro. Så läran är att tron kommer från kyrkan. Inte från Skriften. Inte från att du har hört evangeliet. Utan tron är något kyrkan ger dig.

Vi har hunnit med en hel del om dopet. Jag menar att nyckeln finns i Efesierbrevet 5:26. Därifrån kan vi gå vidare, och se hela systemet. Vattenbadet är i Ordet. Sinnets förnyelse är i Ordet, som ska skölja igenom vårt sinne. Det ska renas i Ordet!

Fria pingstförsamlingar i samverkan har gett ut en skriftserie som handlar om vad man tror på. Och en skrift heter: Trons hemlighet. Vägledning i den kristna trons grunder. Dopet. En hel del har suttit med och utformat den. Peter Halldorf är en. Han bekänner sig till ortodoxa kyrkans tro. Han tror på ett dop som frälsar och pånyttföder. Men han får vara med och påverka den här skriftens utformning om vad pingstvännerna ska tro och bekänna. Det är otroligt märkligt.

Vi lever i en postmodern tid. Postmodern betyder att man har gett upp alla tankar om en absolut sanning. Vi tror på Guds Ord som en absolut sanning. Jag förstår inte allt, men jag tror i alla fall på Guds Ord. Men människor i samhället har olika uppfattningar. En är new age-are, en är spiritist, en är katolik, en är buddist. Alla kan gratulera varandra: Så underbart! Så du säger att du gjort den upplevelsen! Så fint för dig! Gratulerar! Det är din tro. Men vi som tror på en absolut sanning, säger så här: Om den tro som jag omfattar är sanning, så gäller den alla människor. Vi tror att Jesus dog för alla människor. Vi tror att vi måste vittna för människor som kommer i vår väg. Det är inte bara så att alla blir glada för vilken tro som helst. Eller att sanningen skulle kunna vara motstridig. En säger att du blir frälst på det sättet, en annan på det sättet.

Jag tar några nyckelord ur den här skriften som pingstsamfundet gett ut. På sidan 20 står: "Nya testamentet

framställer dopet som en omistlig del av Guds nyskapande verk för att rädda människan. Genom dopet tar vi emot helande från den grundskada i relationen till Gud och oss som själva synden tillfogat oss.”

Vi är väl pingstväänner. Anser vi att dopet är en omistlig del av Guds nyskapande verk för att rädda oss? Det är väl inte dopet som nyskapar? Men det här kan då tjugo pingstväänner, en del av dem framstående teologer, anse. Den här tanken, än om de inte utvecklar den, bygger på läran om arvssynden. De omfattar Augustinus lära om arvssynden, att vi är delaktiga i syndafallet.

Det står vidare: ”Dopet har sin källa i Guds gärning genom Kristus för att rädda människan och föra henne tillbaka till sig själv. Hos den som genom omvändelse och dop överläter sig åt Gud sker en inre förvandling, en ny födelse.”

Vi blir födda på nytt genom att ta emot Jesus Kristus. Vi blir inte födda på nytt i dopet. Nu ser vi att pingströrelsen har tagit in tankarna att dopet har något med pånyttfödelsen att göra. Redan i förordet läser vi: ”Sedan apostlarnas dagar har den kristna kyrkan varit överens om dopets avgörande betydelse för frälsningen. ’Omvänd er och låt er alla döpas i Jesu Kristi namn så att ni får förlåtelse för era synder’, löd Petrus uppmaning på pingstdagen. Klarare kan det inte sägas: I dopet börjar vårt lärjungaskap.”

Ja, men om vi då har barn som växer upp i den kristna församlingen? Deras lärjungaskap i en pingstförsamling kan då inte börja förrän de blir döpta? Det börjar där? Här börjar lärjungaskapet med dopet. Det här är ologiskt, det stämmer inte med traditionell pingstteologi.

Vi kan läsa vidare från förordet: ”Men framför allt är detta en skrift som vill bidra till en djupare insikt i dopets andliga hemlighet. Den som bara något litet förstår vad hon äger i sitt dop, blir angelägen om att dagligen leva och växa i dopets verklighet.”

Jag vet från Nya testamentet att församlingen var en väl förborgad hemlighet som blev uppenbarad först i och med att Jesus träder fram, men ännu mer genom Paulus som berättar att han har fått se hemligheter. Församlingen var en hemlighet som blev uppenbarad för Jesu apostlar, och i synnerhet Paulus. Men i den här boken beskrivs dopet som en andlig hemlighet, och vi ska varje dag leva och växa i dopets verklighet. Jag vet inte vad det vill säga. Men varje morgon när jag vaknar, får jag säga: Tack Jesus att du frälste mig! Vi får vara glada i frälsningen varje dag! Det finns goda skäl att dagligen tacka Gud för dopet. Det vårt dop vittnar om, nämligen tillhörigheten till Jesus Kristus, och det kan ingen beröva oss.

I vår tid stöter vi ganska ofta på att man menar att det finns ett enormt behov för ett samlat läroämbete. Vi måste inse hur Gud vill bygga sin församling. Man tänker på att Jesus sa till Petrus att på denna klippa ska jag bygga min församling. Jag vill gärna gå igenom några bibelverser om vad Gud bygger sin församling på. Jag menar att vi kan direkt när vi kommer i diskussion med människor om Petrus-ämbetet säga om Gud att han aldrig skulle bygga sin församling på en människa. Vi kan med lätthet se att det stämmer inte med Nya testamentet.

De flesta frikyrkor jobbar med tanken om ett gemensamt läroämbete. Vi är splittrade, vi måste bli enade. Vi måste erkänna att det finns en struktur för alla kyrkor. Och Jesus sa faktiskt till Petrus att på dig ska jag bygga ... Men låt oss läsa i Matteus 16:13-19:

Då Jesus kom till trakten av Caesarea Filippi, frågade han sina lärjungar: ”Vem säger folket att Människosonen är?” De svarade: ”Somliga säger Johannes Döparen, andra Elia och andra Jeremia eller någon av profeterna.” Simon Petrus svarade: ”Du är Messias, den levande Gudens Son.” Jesus sade till honom: ”Salig är du, Simon, Jonas son. Ty kött och blod har inte uppenbarat detta för dig, utan min Fader som är i himlen.

Jag säger dig: Du är Petrus, och på denna klippa skall jag bygga min församling, och helvetets portar skall inte få makt över den. Jag skall ge dig himmelsrikets nycklar. Allt vad du binder på jorden skall vara bundet i himlen, och allt vad du löser på jorden skall vara löst i himlen.”

Vatikanens, katolska kyrkans emblem är två korslagda nycklar. Det ligger väldigt mycket i detta. Det är nämligen så att när påven besöker ett nytt land, så kysser han marken. Den marken tillhör honom. Det är två nycklar – han har fått makten på jorden och i himmelen, och katolska kyrkan anser sig ha auktoriteten att lösa på jorden och i himlen. De som tror att Jesus bygger sin församling på Petrus, brukar inte läsa verserna som står före. Vad handlar den här dialogen om? Jesus säger: Vem säger människorna att jag är? Och vem säger ni att jag är? Och Petrus säger: Du är Messias, den levande Gudens Son. Och då säger Jesus direkt: Du är Petrus. Petrus betyder den lilla stenen. Och på denna stora klippa ska jag bygga min församling. Vad är då klippan? Ja, eftersom det var en dialog som handlar om vem Jesus är – vem säger människorna, vem säger ni att jag är? Du är Messias. På denna klippa. Kan det vara så att Jesus säger att bekännelsen om Jesus som Gud – det är detta som är församlingens klippa. Bekännelsen om Jesus är klippan.

Jag ska visa ett annat sammanhang som visar att det inte är människan Petrus som Jesus åsyftar att bygga sin församling på. I Matteus 18 ser vi att Jesus har en dialog med sina lärjungar. Den inleds med frågan om vem som är störst i himmelriket. Lärjungarna undrar vem som är störst och Jesus svarar och samtalar med dem. I vers 18-20 säger han:

Amen säger jag er: Allt vad ni binder på jorden skall vara bundet i himlen, och allt vad ni löser på jorden skall vara löst i himlen. Vidare säger jag er: Om två av er här på jorden kommer överens om att be om något, vad det än är, så skall de få det av min Fader i himlen. Ty där två eller tre är samlade i mitt namn,

där är jag mitt ibland dem.

En del har ju övertolkat det här och menar att man kan be om vad som helst. Det kan vi inte. Vi kan be om det som är Guds vilja. Då kan två eller tre komma överens. Men vi ser här att mandatet att binda och lösa gavs inte till Petrus exklusivt, då många säger att Petrus ensam gavs nyckelmakten. Här ser vi att Jesus gav denna makt kollektivt åt lärjungarna. Man kan göra ett emblem också över oss. Då har ju också vi två nycklar! Alla! Läser man på annat sätt så är det villolära. Det står inte så att Petrus ensam skulle ha rätten att lösa och binda. Det är viktigt att försvara hela Guds Ord. Det betyder inte att vi kan tolka allt, men vi kan tolka rätt mycket.

Vi går till Nya testamentet, den uppenbarade hemligheten. I 1 Korintierbrevet 3:10 skriver Paulus:

Efter den nåd som Gud gav mig har jag som en kunnig byggmästare lagt grunden, och en annan bygger nu på den. Men var och en bör se till hur han bygger. Ty någon annan grund kan ingen lägga än den som är lagd, Jesus Kristus.

Det står inte "en grund", "en möjlig grund" är att bygga på Jesus Kristus. Då skulle ju det möjliggöra att man kunde

bygga på människan Petrus och hans efterföljare. Nej, det står att ingen annan. Vi förstår väl vad ingen är? Det är bra att förstå dessa enkla ord. Ingen. Ingen annan grund. Ingen annan grund än den som är lagd – Jesus Kristus. Det är bara att läsa innantill. Det är bara Jesus som är grunden.

Man talar så mycket numera om att bygga kyrka. Vad är Nya testamentets undervisning om församlingen? Vi går till Efesierbrevet 2:21-22:

Ni är uppbyggda på apostlarnas och profeternas grund, där hörnstenen (alltså den nedersta stenen, fundamentstenen, den största som allt vilar på) är Kristus Jesus själv. Genom honom fogas hela byggnaden samman och växer upp till ett heligt tempel i Herren. I honom blir också ni uppbyggda till en Guds boning genom Anden.

Här står det genom Anden, men grundtexten säger i Anden. Hela församlingen är alltså en tempelbyggnad i Anden. De troende på en ort organiserar sig i en lokal församling. Men ovanför den lokala församlingen finns egentligen inget annat än alla andra på Jesus Kristus troende, den universella församlingen. Vi står inte under några biskopar i något stift. Det är de lokala troende som har en synlig enhet på

orten. Ovanför detta finns en boning i Anden, den universella församlingen, de som erkänner frälsningen och hoppet på Jesus Kristus. Det är den församling som väntar Jesus på skyn.

Maranatafolket är alla som väntar och längtar efter Jesu tillkommelse. En troende pingstvän är Maranatavän, en Maranatavän är Pingstvän, är Baptist. Allt tillhör oss. Det finns många maranatasjälar kringspredda, som inte har en chans att samlas till våra möten. Maranataväckelsen är ett rop och det innehåller väldigt mycket. Det innehåller att gå utanför lägret och bära Hans smälek. Att stå för sanningen; oavsett om man blir populär eller impopulär, får bra jobb eller förlorar sitt jobb.

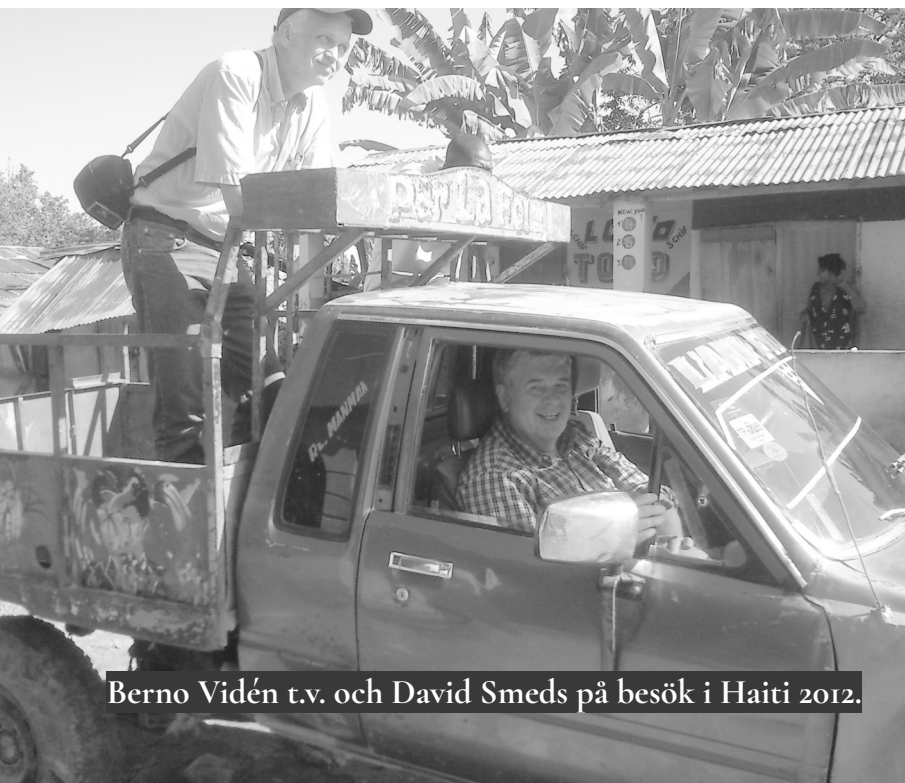
Maranatavänner är alla som längtar efter och bekänner Jesu tillkommelse, som bekänner sig som gäst och främling. Filipperbrevet säger: Vi har vårt medborgarskap – inte här. När vi tittar i de olika kristna tidningarna, så rapporterar de kristna nyheter hitan och ditan. Det är kamp för den frågan och det är kamp för den frågan. Och vi kristna måste ha inflytande för att förändra. Men stämmer det med Nya testamentets eskatologi? Kommer det scenariet? Kommer vi att transformera det här samhället? Kommer det att bli gudfruktigt, eller går vi mot en successiv katastrof? Där vi till sist evakueras? De som bekänner Jesus, evakueras!

Ständigt utgivande

David Smeds var en kär broder och vän till församlingen som alltid ställde upp och engagerade sig för att hjälpa. Som ekonom och revisor var han aldrig sen att ge goda råd och bistå med sina kunskaper. Han deltog även med undervisning inom viktiga teologiska områden i sin iver att undervisa och peka på en sann, biblisk väg.

David besökte även församlingens mission i Dominikanska republiken och Haiti och blev även där till stor hjälp för många.

Nu har hans röst här i tiden tystnat och David är hemma hos Jesus där han vilar ut efter fullbordat verk. Vi tänker på hans hustru Monica, barn och barnbarn. Dock ligger återseendets stund framför – vi möts på uppståndelsens morgon!

Berno Vidén t.v. och David Smeds på besök i Haiti 2012.

Värdet av din själ

Dikt av Michael Hafsahl

Till dig som tror att livet
inget värde har.
Att allt en dag tar slut
med endast mörker kvar.

Som tror att även själen
vid döden nått sitt mål.
Att allting når sitt slut
i mörkret, svart som kol.

Till dig som därför tror
att meningslöst allt är.
Helt betydelselöst
mot rymdens mörka sfär.

Jag ber dig, kära du:
Lyssna till min sång!
Hör evighetens toner
om endast denna gång!

Bli med mig till den gången
då änglasången ljud.
Då himlens ljuva konung
blev född in i vår nöd.

Säg mig ärligt, tror du
att han lät sig födas?
Att han lämnade sin himmel
endast för att dödas?

Lyssna, hur han talar
till folket om sin död.
Det är evighetens visdom:
«Jag är livets bröd!»

Se Guds dyra lamm
som på korset hänger.
Där kärlek ofattbar
syndens bojor spränger!

Det ropet som där lyder:
«Det fullbordat är!»
Triumfens sälla toner
från Golgata det bär!

—

Så tro nu inte längre
att du ej värde har!
För dig han gav sitt liv,
han dina synder bar!

För att dig helt förlossa
var det han livet gav.
Han kom för att befria dig
du bundna syndaslav.

Så böj dig nu för Honom
som alltid gör allt väl.
Han dog för att betala
värdet av din själ!